

Hajrá! Kicsinek, nagynak, férfinak, nőnek,
a kis robinzonok is iga alatt nőnek.
Az álom beletörik homályos szemükbe,
oly korán a jószágőrző ostor a kezükbe.

Hajrá! Reggeltől napestig.
Gúnyája foszlik, bőre is kifeslik,
Mégse csügged, mégis hisz a tanya hős parasztja,
munkától, imától semmire riasztja!

Hajrá! Kiveri homlokát a veríték,
Tarisnyán várja a sovány teríték,
Keblére ejtett kallappal most messzenéz
s érzi, hogy hús szellő képiben
végigsimít rajt az égi kéz!

(Joós Ferenc.)

Leányoknak.

A napszámos és felesége.

A szegény napszámos esteli barna kenyerét ette. Az éhség fűszerén kívül nem volt hozzája semmije. Könnyezve szemlélte az asszony a jóízűn falatozót. Így szólt hozzá bánatos arccal: „Édes uram! Dolgozol a lankadásig s nincs e szűk időkből mit adnom elődbe a sovány kenyéren kívül.”

A paraszt mosolygva így felelt: „Te szegény vagy, anyjuk, de én nem. Nézd csak, mint csóvál farkat Sajó kutyánk. Neki is vethetek egy falatot. Amiótt pedig látod-e az egeret, mint rágesálja azt a lehullott morzsát? Aki a maga emberségéből ennyi állatot táplálhat s maga sem fekszik le éhen, mi baja annak?”

A cserfa és a nádszál.

Az erdő szélén egy hatalmas cserfa állott. Feje az eget verdeste. Lombja fáradt utasnak hűvös árnyékot adott. Az erdő mellett volt egy tó. A tó partján susogó nádist himbált a szél. A magas nádszál a szél legesendesebb fúvására is jobbra-balra hajladozott.

— Ó, karcsú nádszál, nagyon sajnállak! A Teremtő igazán mostoha volt hozzád. Milyen magasnak alkotott és mégis milyen kevés erővel ruházott fel! Hozzá még a tó szélére ültetett, hogy a szél kénye-kedvére játsszék veled! A legkisebb szél is mindjárt megingat téged. Legalább énmellém kerültél volna! A szelek mérgét az én erős derekam mögött könnyebben kiállnád. Látod, engem jobban szeretett az Alkotó. Szép termetem a felhőt éri. A derekam erős. A szelet én csak nevetem.

De a gyenge nádszál így felelt a hatalmas cserfának:

— Én nagyon megleégszem a sorsommal. Azért meg éppen boldog vagyok, hogy olyan hajlékony a derekam. Ha jön a szél, lehajtom fejemet s éppen ezzel mentem meg gyöngé életemet. Ha a szél azt látja, hogy nem szállok vele szembe, akkor tovább áll. S én ismét fölemelem fejemet. De te erődben elbizakodva, nem akarsz hajolni. Bizony, könnyen megjárhatod!

A gyenge nádszál alig fejezte be szavait, jött egy szélvihar és tövestül kitépte az elbizakodott cserfát. A nádszál pedig csak meghajolt, míg fújt a szél. Azután szépen kiegyenesedett megint.

(Aesopus.)

ANYÁMNAK HÚGA

Anyámnak húga szegény asszony,	Nem kívánkoznak soha messze,
Öléből sarjadt hét gyerek,	Anyjuknak térdén ring fejük,
Feketék mint a kürtő magja	Mesél nekik s a mese szárnyán
Es aprók mint a borsszemek.	Álomra pilled nagy szemük.

Soha nem volt még új ruhájuk.	A szegény asszony simogatja
De ajkuk mégis füttyre kész,	fiát kócos gyerek szőghaját,
Nem fáj nekik a fagy, az éhség,	S álmodik nekik könnyes szívvel
S a másnak jutott könnyebb rész.	Meleg cipőt, meg jó ruhát.

Játszanak királyt, rőtszakállút,	És Isten megáldja az asszonyt,
Meg kacsalábon forgó várt.	Mindig jut nyolc karéj kenyér
Ha csillógó szemük lezárják,	S anyámnak húga így dicsekszik:
Nekik az éden mindig tárt.	Néném! én nem vagyok szegény!

(Imrik Klára.)

A búzakalász.

A világ kezdetén az embereknek csak egy barázdát kellett szántaniok. Az Isten parancsa nem kívánt többet, hanem azért az ilyen barázdát úgy megáldotta az Isten, hogy a galonaszálak tetőtől-tővig duzzadó kalászsokkal voltak megrakva. Gazdagabb és meglegedettebb volt az ember, mint később bármikor. Még a legszegényebb ember sem panaszkodott. Arany idők voltak ezek. De a gonosz megírgyelte az első emberek ilyen nagy szerencsáját. Tudtukra adta, hogy ha több barázdát húznak, még többet remélhetnek.

A kapzsi emberek nem elégedtek meg három-négy barázdával, hanem húztak százat is. Az Isten azonban megbüntette a sokra áhitozó, telhetetlen embereket. Az aratásnak várva-várt napján, mikor az elbizakodott emberek végignézték a töméntelen gabonán, éppen akkor, amikor a legtöbb gabonát remélték, eljött az Úristen, mindenható kezével végigsimogatta az elégedetlen emberek gabonájának szálait, egymásután sok-